

ОЛІМПІАДА ПОЗА ОФІЦІОЗОМ

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Редакцію нашої газети часто відвідують колишні студенти навчального закладу. Під час Всеукраїнської олімпіади з трудового навчання до нас завітали двоє колег-випускників, які приїхали разом зі своїми учнями.

Юрій Воскобойник народився в с.мт. Вишнівець Збарзького району, що на Тернопільлі. Живе в Чернівцях, працює методистом науково-методичного центру природничо-математичних дисциплін Інституту післядипломної педагогічної освіти. Закінчив із Червоним дипломом Кременецьке педагогічне училище в 1979 році (куратор О.В.Слободенюк). З радістю згадує про свою альма-матер, де здобув вагомий знання, де дотримуються традицій і випускають хороших спеціалістів, що допомогло під час роботи у Львівській області,

зачилища 1986 року. Зі щирою вдячністю згадує про свого групового керівника М.Б.Боднар: "Як куратор і людина — вимоглива і справедлива, як мати. Проте поблажок ніяких не було. А пізнала навіть через 30 років". На І курсі було дуже важко, хотілося покинути навчання. А потім все стало на свої місця. Займався спортом (легкою атлетикою) і кресленням, під керівництвом А.Л.Багнюка оформляв стенди під час впорядкування кабінетів у навчальних корпусах. Закінчив Рівненський педагогічний інститут (трудова навчання і загальнотехнічні дисципліни). Пройшов шлях від вчителя до методиста. Працює у Волинському ІППО. Відмінник освіти України. Лауреат ІІ премії Всеукраїнського конкурсу "Вчитель року -2010". Випускник у радіє, що Кременець став більш цивілізованим, в захваті від академії!

Під час олімпіади нашу увагу привернула схильована і водночас по-особливого привітна дівчинка у вишіванці. З першої хвилини нашого знайомства вона захопила своєю дитячою безпосередністю, яку не змогли зруйнувати нелегкі життєві випробування, що випали на долю її краян зі Сходу України. Та ще більше здивування викликала дивовижно правильна українська мова, якою спілкувалася наша чарівна юна гостя. Тож ми вирішили познайомитись із нею ближче.

Учениця 9 класу Лисичанської ЗОШ № 4 (Луганська область) Анастасія Живага — наймодша учасниця Всеукраїнської олімпіади, котра наполегливо змагалася поруч зі своїми колегами-одинадцятикласниками. Вона належить до місцевої династії педагогів: батько — директор школи; мама — вчитель трудового навчання; одна бабуся навчала учнів російської мови, а друга — український філолог, і саме завдяки їй дівчинка так гарно розмовляє українською, співає українські пісні, випускає стінники українською мовою і готується стати Президентом рідної школи.

Крім керівника, Анастасію супроводжувала мама. Тому, безперечно, наше перше питання стосувалося довіри-недовіри щодо поїздки, тривоги і сподівань по відношенню до "бандерівців" та інших сторін складного становища нашої країни. Практично відразу розмова набула відвертості. Мама з дочкою напередб'їли свої тривоги і ділилися новими враженнями. Минулого року у них ситуація була дуже важка, одним словом, воєнна. Люди, котрі зовсім не сподівалися такого повороту подій, з відчаєм звинувачували всіх, хто порушив їхнє мирне життя. Дуже багато місцевого населення відкрито проклинали саме українських військових. Проте з серпня місяця багато лисичанців кардинально змінили не лише своє ставлення до наших солдат,

а й власне світосприйняття, навізоване ворожою пропагандою. Та яка там пропаганда, коли український воїн-"бандерівець" приніс мир у їхню домівку, запрацювала місцева інфраструктура, люди відчули не брутальну силу старшого брата, а реальну підтримку рівноправного і рідного плеча.

Зараз у Лисичанську на скляному заводі стоїть Львівський батальйон ЗСУ, а по місту працює батальйон "Торнадо". Діти постійно спілкуються із солдатами, влаштовують їм концерти, а військові чим тільки можуть діляться з ними. Так вони підтримують одні одних, зближуються душевно і духовно, руйнуючи таким чином найстрашніші міфи російських ЗМІ.

Правда, не всі місцеві жителі дослухаються до голосу розуму і навіть принципово не хочуть прийняти очевидне. Тому й нерідко навіть руйнуються родинні стосунки, бо деякі люди ніяк не можуть позбутися відчайдушно безглузлого, сліпого і вкорененого ставлення до "ворожих західняків-бандерівців" і "дружніх росіян-миротворців".

Наші гості не боялись, а навпаки, дуже хотіли поїхати в наші краї, хоча щиро признаються, що був присутній елемент побоювань щодо російської мови: мама розмовляє російською, тому дівчинка просила

її хоч трішки намагатись говорити українською.

Все побачене в нашій місцевості настільки їх вразило, що розвіяло будь-які побоювання. Найперше, з їх слів, і, мабуть, найголовніше — "порядок на вулицях, екологічно чисті водойми, на яких спокійно плавають живі (!!!) лебеді. А які церкви, гори, природи, повітря!"

Коли зупинилися біля старовинних архітектурних споруд історичного корпусу нашої академії, то думали, що "буде якась екскурсія, а виявилось, що це кінцева зупинка і тут нам пропонують жити. Просто не вірилось. Студенти, викладачі такі привітні, усміхнені. Спробували спілкуватись російською — і ніхто на це навіть не звернув уваги... Ми ніби потрапили до іншого світу, якого не бачили раніше і про який не знали".

Анастасія дуже хотіла б навчатися в нашій академії, проте ще не визначилась із мовною спеціальністю: англійська чи все-таки українська? І часу в неї поки що вистачає на прийняття рішення.

... А там, неподалік від їхнього Лисичанська, за якихось 20 кілометрів, проходить межа між спокоєм і відчаєм, між війною і миром... Земля все

ще здригається від вибухів, а свідомість проводить ламану лінію між своїми і чужими, між брутальною брехнею і реальною правдою, між агресивними ворожими намірами та чіткими власними бажаннями.

Південніше від Лисичанська, у спекотному Херсоні, проживає зі своєю дружною сім'єю ще одна учасниця Олімпіади в Кременці — учениця 11 класу ЗОШ № 45 м.Херсона Ганна Сачкова. Не дивно, що дівчинка так захоплюється рукоділлям, бо любов до нього передалась від мами — приватного підприємця, котра займається в'язанням одягу в техніці "Ірландське кружево".

На запитання, чим сьогодні живе це чудове південноукраїнське місто, ми почули оптимістичну розповідь. Старовинний Херсон як ніколи патріотично налаштований. Немає ніякої паніки серед мешканців. Поодинокі спроби провокацій одразу ж і придушуються. Незважаючи на спільні проблеми з відсутністю робочих місць, місто стає на ноги, сильнішає спільним духом. Такого сплеску патріотизму взагалі не пам'ятають. Спокій жителів забезпечує українська вертолітна частина.

Наші гості-майстрині також поділилися своїми враженнями від поїздки до Кременця. Зі слів мами, вони також ніколи в наших краях не були. Не вірили ніяким нездоровим чуткам і слухам, тому їхали в Західну Україну з великою радістю. Їм сподобалося тут все: від природи, архітектурних комплексів і до звичайного людського ставлення. "Ваша академія — то дійсно Храм науки. Тут все спонукає до навчання. Чудові ремонти в приміщеннях і на подвір'ї ВНЗ, чудове обслуговування в гуртожитках і в сучасній їдальні. Нас зовсім збенте-

жив один факт: під час обіду до нашого столика підійшов такий поважний чоловік і почав розпитувати, чи нам подобається харчування, чи гарно обслуговують. Ми, звичайно, подякували, бо все було дійсно свіже і смачне. Згодом дізналися, що це був ректор. Це несподівано і дуже приємно. Хотілося б, щоб так було всюди", — схвилювано розповідала Ганна.

Її розмову підхопила мама: "Якось ми вийшли ввечері погуляти. Кругом так незвично тихо, надійно і затишно. В нас так не можна погуляти: розгул бандитизму. Страшно і нема захисту. А тут — як іншареспубліка: тишень-

ко, гарно, все освітлюється — одне задоволення! Люди зовсім інші, добрі і привітні. Студенти посміхаються і вітаються до нас. Вранці ми стояли у дворикі колишнього Ліцею, недалеко від Преображенського храму, і, мабуть, емоційніше і голосніше розмовляли. Мимо проходив хтось із викладачів, підійшов до нас і запитав: "Можливо, у вас якісь проблеми? Чим можемо допомогти?". Мабуть, все-таки ми не зовсім звикли до такого чужого ставлення. Мріємо побути тут довше, та основний час іде на змагання учнів. А залишити їх самих не хочеться. Обов'язково приїдемо до вас, щоб відвідати всі цікаві місця, пожити в цій атмосфері доброзичливості, краси і миру".

Зовсім випадково почула фразу, кинуту головою журі своїм колегам: "Ви ще не раз будете згадувати час, проведений у Кременці, як один із найкращих моментів у вашому житті...". А цим вже треба гордитися. Все це необхідно цінувати і шанувати. Цьому треба вміти радіти.

Мрії школярки, мрії її батьків — такі світлі, оптимістичні — тісно переплітаються зі сподіваннями всіх справжніх українців...

